

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: *Amit jó lesz meggondolni
Brest-Litovskban*

Forrás: *Népszava*

Bp.

(Hely)

1917. 11. 29

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

381.631

Hely

Idő

"1917"

Személy

Helvszám

— Amit jó lesz meggondolni Brest-Litovskban. A Brest-Litovsk-i béketárgyalásokról azt mondja a félhivatalos tudósítás, hogy ezek a tárgyalások nagyon előrehaladtak. Most az egyszer szakítsunk a régi hagyománnyal, hogy amit félhivatalosan mondanak, annak bizony éppen az ellenkezője igaz és higgyük el, hogy nemsokára kitör az általános béke.

Béke? Ismered ezt a valamit? En már olyan homályosan emlékezem rá. Milyen is volt? Szóke? Barna? Vagy olyan zsemlyeszínű? Pirosas, ropogós, köménymag is volt rajta, aztán úgy hívták, hogy kifli?

Uyenforma, de hát uramfia, mi is lesz, ha csakugyan kitör az a nyavalyás béke, ha például — ha ugy hirtelenben nem is tudom, mia kezdjem — ha tesszem föl ez én fiam hazajön a frontról:

— Édes apám, itthon vagyok!

— Jó, jó, fiam, azt látom; én is itthon vagyok, így aztán kvittek vagyunk.

Vagy hát mit kell majd erre mondani? Családi örömet kell érezni, ugy-e? Azt én is tudom, de azt nem tudom már, hogyan kell családi örömet érezni: jobb kézzel, bal lábbal? Annyira kijöttünk már a sodrából, hogy el nem tudjuk találni a módját, mert hiszen mikor volt nekünk családi örömünk? Ha a flunk elesett, eltűnt vagy megsebesült? Ha a lányunk kutbangrott, mert hősi halált halt a vőlegénye? Ez nem családi öröm, ugy-e? Az sem családi öröm, ha szaporodtunk eggyel vagy kettővel, mert hiszen a többit tetszik tudni.

És hogyan a manóba lesz az, amikor én benyitok a trafikba:

— Jó reggelt, egy kis ujságot kérek.

— Tessék? Nem parancsol szivart? — kérdi majd a trafikosné és elém rakja a szivaros ládákat, hogy tessék ropogtatni.

Micsoda! Hát ki sem zavarnak, ha dohányos mivoltomat el merem árulni a trafikban és szivarral kínálnak ott, ahol mostanában éveken keresztül csak levonós képeket, bicskát, szatytingot, fogkefét és öngyújtót vehettem, hogy a borotvát ne is említsem, amit a szappannal

együtt kaphattam? Milyen érzés lesz ez? Nem gondolom-e majd, hogy megőrült a trafikosné és nem szaladok-e a sarki rendőrhöz:

— Biztos ur, rohanjon abba a trafikba, baj van, mert a trafikosné szivarral kínálja az embert.

Bizonyára nem megy simán ez az állapot. El sem merem gondolni, hogy mi lesz velem a kávéházban, amikor kérem a reggelimet és a pincér tejeskávét tesz elém.

— Mi ez?

— Tejeskávé, kérem.

— Azt tudom, de ezt valódi tejjel hamisították.

— Nagyon sajnálom, de mi már egyenesen a tehenekkel állunk összeköttetésben. Zsemlyét vagy kiflit parancsol!

Micsoda?! Nem örültek ezek? Legjobb lesz fizetni és innen takarodni.

— Fizetek!

— Kávé zsemlével 44 fillér.

Persze, hogy örültek! El kell menekülnünk, hiszen megszoktuk, hogy rettentő drágán csak meszes vizet, csak kondenzált pótkávé kapjunk.

A kocsmába meg éppen nem merünk majd belépni, ha megtudjuk, hogy ott van valódi bor, aztán negyvenes meg ötvenes a legdrágább. De ez még semmi: a vendéglős leszállította az árakat, annyira leszállította, hogy 50 krajcárért egy rostélyost ad. Hát lopja ez a bort, a húst, vagy ez is megkergült? Minket akar bolonddá tenni, mintha nem tudnánk, hogy 5 koronáért csak ecetes vizet és 6 koronáért csak rostélyosnak csufolt hus- és bonyegcafatot lehet mérni.

És mi történik velünk, ha látjuk, hogy a tejcarnokokban tejet, a péknél süteményt, a hentesnél húst és zsírt, a fűszeresnél fűszert, a kofánál zöldséget, főzeléket, a csarnokokban egyéb mindentelét kaphat az ember és ami fő, ami megbolondító vagy legalább is zavarbaejtő — ácsorgás nélkül és rendes áron?

Ácsorgás nélkül? Rendes áron? Ilyesmibe mi nem mehetünk bele. Mi annyira megszok-

tuk, hogy ácsorogjunk, annyira megszoktuk, hogy ringy-rongy portékáért óriási összegeket fizessünk, hogy nekünk ilyesmi nélkül már nem esik jól sem az étel, sem az élet. Nagyon meggondolandó, hogy ilyesmi belemehetünk-e vagy sem?

De mást mondok: hogyan élek meg, ha nem olvasok naponta a hadseregszállítók csalásairól, az árdragítókról, a Goldmannokról, a Zeidlíkról, a Spolaritsokról, ha tudom, hogy már nem kétszersültet esznek a disznók, hanem kukoricát, én meg nem majszolok zablisztet, fakérget, poloskahajat és állati tápport? No, hogyan bírom én ezt ki?

De még mást is mondok: mi történik, ha példának okáért: a közéletmezési bizottságok föl-oszlanak? He, mi?? Ugy-e, erre nem is gondolnak azok a Brest-Litovsk-i urak?